

Arendsoog en de man zonder verleden

P. Nowee

*Arendsoog en de man
zonder verleden*

Company of Books

© P. Nowee

Omslag en illustraties: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: DPS, Amsterdam

ISBN 978 90 8519 843 7

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle kwesties inzake het kopiëren zoals bedoeld in art. 16b en 17 van de Auteurswet 1912 (t.b.v. eigen oefening, studie, enz. en/of t.b.v. organisaties, instellingen, enz.) van een of meer pagina's gelieve men zich te wenden tot: *Stichting Reprerecht*, Amsterdam.

Dit is een uitgave van Company of Books, Company of Books is onderdeel van Foreign Media Books bv, onderdeel van Foreign Media Group.

1

De nieuwe buurman

In een rustig tempo leidde Ann Stanhope het tweewielige rijtuigje over het bijna onzichtbaar geworden karrespoor. Haar moeder, die naast haar zat, had hoorbaar en zichtbaar plezier in het ritje. Haar gezicht straalde en ze neuriede zachtjes voor zich heen. Bob Stanhope – ver buiten Arizona beroemd onder zijn bijnaam Arendsoog – en zijn Indiaanse vriend Witte Veder volgden het rijtuigje op enkele meters.

Bob staarde in gedachten over het golvende prairielandschap dat er in het vroege voorjaar uitzag alsof het barstte van ingehouden energie. Nog twee, hooguit drie weken en dan zou deze streek weer een van de groenste van de hele staat zijn.

Onwillekeurig schudde hij het hoofd. Wat ging de tijd toch griezelig snel! De bar slechte winter die zij gehad hadden leek al ver in het verleden te liggen. En hoeveel tijd was er ook alweer verstreken sinds de dag waarop zij afscheid genomen hadden van hun buurvrouw, mrs. Langdon? Vijf, zes maanden? Het leek een eeuwigheid.

Na de dood van haar man had mrs. Langdon besloten de ranch te verkopen en met haar zesjarig zoontje naar haar zuster in Colorado te gaan. Toen een koper uitbleef, had zij Arendsoog gevraagd een oogje in het zeil te houden. De cowboy had haar graag geholpen. Hij had de kleine veestapel van haar gekocht, waardoor zij in elk geval gedurende de

eerste maanden geen geldzorgen zou hebben. Vervolgens had hij, samen met Witte Veder, stevige planken voor de ramen gespijkerd en aan het hek, dat het erf omgaf, een bord bevestigd met de mededeling dat de ranch te koop was en dat gegadigden zich konden wenden tot de directeur van de bank in Dorwan, die de financiële belangen van mrs. Langdon zou behartigen. Voor eigen rekening had hij tenslotte tot driemaal toe een advertentie in de Arizona Herald laten plaatsen.

Alles scheen echter vergeefs te zijn geweest. Bijna een half jaar had niemand belangstelling getoond voor de ranch. Achteraf bekeken was het niet zo vreemd geweest, want de herfst en de winter vormden nu eenmaal niet de beste tijd van het jaar voor aspirant-kopers om op zoek te gaan naar een ranch. Arendsoog had zich echter wel zorgen gemaakt. Hij wist hoe snel een leegstaand gebouw verarmde en in waarde daalde. Hij wist ook hoezeer mrs. Langdon het geld nodig had.

En toen, nog geen vier weken geleden, was de zoon van de bankdirecteur namens zijn vader komen vertellen, dat de ranch verkocht was aan een zekere mister Williams. De vreugde was groot geweest in het hoofdgebouw van de S-ranch, vooral toen men hoorde dat de koper geen dollarcent van de prijs had afgedongen. Mrs. Langdon was uit de zorgen!

Nauwelijks een week later had mister Williams zijn nieuwe burens een eerste bezoek gebracht...

In een wilde galop naderde de ruiter de S-ranch. Het was rond het middaguur en mrs. Stanhope had de tafel gedekt op de veranda, die langs een deel van de voorzijde van het hoofdgebouw liep. Het was een stralende lentedag. De zon, die in deze tijd van het jaar nog niet zo hoog stond, liet haar warme stralen op de veranda vallen.

‘Eten we buiten, moeder?’ vroeg Arendsoog verbaasd, terwijl hij uit het hoofdgebouw de veranda opkwam. ‘Is er iets

te vieren? Ben ik misschien een verjaardag verget...' Hij zweeg plotseling en keek naar de ruiter, die de ranch nu tot op enkele honderden meters genaderd was.

'Het is lente, Bob! Lente! Is dat geen reden genoeg om...' Op haar beurt zweeg mrs. Stanhope middenin een zin. Haar gehoor was de laatste tijd niet meer wat het geweest was en het geluid van de hamerende hoefslagen van het naderende paard was haar dan ook tot nu toe ontgaan.

'Het ziet er naar uit dat we bezoek krijgen,' merkte ze op. En nuchter voegde ze eraan toe: 'Beter nu, dan midden onder het eten. Ik zal er maar een bord bij zetten.'

'Loopt u niet een beetje hard van stapel, moeder? We weten niet eens wat die onbekende komt doen,' antwoordde haar zoon.

'Is dat belangrijk? Het is rond het middaguur en dan eten de meeste mensen,' zei mrs. Stanhope. Zonder verder commentaar van haar zoon af te wachten ging ze naar binnen om een extra bord en bestek te halen.

De ruiter hield zijn rijdier nu iets in en reed het erf op.

Met ingehouden bewondering keek Arendsoog toe. Wat een schitterend paard was het. Gitzwart met een vrij kleine, spierwitte bles op het voorhoofd. De onbekende had het nu met een zacht klikken van de tong tot stilstand gebracht. Terwijl de ruiter zich uit het zadel slingerde, stapte Arendsoog van de veranda af. Hij voelde dat hij gespannen was; voorbereid op elke zich mogelijk voordoende situatie. Het was een vorm van waakzaamheid, die een tweede natuur voor hem geworden was. Hij had in de loop van de afgelopen jaren niet alleen veel vrienden, maar ook veel vijanden gemaakt...

'Mister Stanhope?'

Arendsoog knikte, terwijl hij de ruiter opnam. Hij was jong. Vijfentwintig, hooguit zesentwintig jaar. Hij had een open gezicht met bijna constant lachende ogen. De lokken van zijn blonde haar, die weerbarstig onder zijn hoed vandaan sprongen, gaven hem een enigszins kwajongensachtig, uiterlijk. Hij stak een hand uit.

‘Williams...’ zei hij. ‘Dick Williams.’

Er ging Arendsoog een licht op. Hij wilde iets zeggen, maar de ander was hem voor.

‘Uw nieuwe buurman, mister Stanhope. Ik kwam u bedanken voor de manier waarop u voor de ranch gezorgd hebt, die nu van mij is.’

Arendsoog ontspande zich. ‘Als we vanaf nu burens zijn, zullen we dat ‘mister’ er dan maar af laten? Mijn naam is Bob.’

‘Grág! Ik houd helemaal niet van dat officiële gedoe. Ik zei je al, dat mijn naam Dick is, hè?’

Arendsoog hoorde voetstappen achter zich. ‘Kom, Dick, dan zal ikje aan de rest van de familie voorstellen.’

Het werd een gezellige middag. Dick Williams had niet alleen een kwajongensachtig uiterlijk, maar gedroeg zich ook vaak als zodanig. Hij zat vol van de meest fantastische verhalen en grappen. Ann, die helemaal in zijn ban was, lag af en toe bijna dubbel van het lachen onder de tafel.

Er werden tussen de grappen en grollen door ook zaken gedaan. Dick wilde, zodra hij de ranch een beetje op orde had, graag de veestapel van mrs. Langdon terugkopen. Arendsoog noemde de prijs, die hij ervoor betaald had.

‘Afgesproken!’ zei Dick. ‘Ik denk, dat ik over een maandje zover ben, dat ik de koeien kan komen ophalen.’

‘Het is geen grote kudde,’ antwoordde Arendsoog, die zich toch wel een beetje verbaasde over de manier waarop zijn jonge buurman over geld sprak. Het scheen eenvoudigweg geen enkele rol te spelen. ‘Maar er is hier altijd wel iemand om je te helpen het vee naar je ranch te drijven. Geef maar een gil, als het zover is.’

‘Graag! Maar vóór mijn vee komt, komen eerst mijn nieuwe burens bij mij op bezoek,’ antwoordde Dick kordaat. ‘Ik ben natuurlijk in de verste verte niet zo’n goede kok als u, mrs. Stanhope, maar in alle bescheidenheid mag ik toch ook niet zeggen, dat ik twee linkerhanden heb als ik in de keuken aan het werk ben.’

‘Ik heb begrepen, dat je niet getrouwd bent, Dick,’ zei Arendsoog.

‘Nog niet, Bob,’ antwoordde de ander en olijk liet hij erop volgen: ‘Ik wacht tot ik een ‘schone jonkvrouw’ tegen het lijf loop...’ Hij wierp een blik op Ann, die een hoofd als een boel kreeg en met haar houding geen raad wist.

‘Was je van plan voorlopig een huishoudster of zo te nemen?’

‘De hemel beware me! Een vreemde vrouw in huis kijkt me voortdurend op mijn vingers... Nee, ik ben mijn hele leven een beetje een vrijbouter geweest en moet er eerst aan wennen, dat ik nu een eigen ranch heb. Dat wennen doe ik liever in mijn eentje. Maar maak je geen zorgen, ik red me best!’

Het stond voor iedereen als een paal boven water, dat men daar niet aan behoefde te twifelen.

‘Laten we het ijzer smeden nu het heet is,’ vervolgde Dick dan. ‘Het is vandaag zondag... Zullen we zeggen... rond lunchtijd over drie weken?’

‘Zul je dat nu wel doen?’ keek mrs. Stanhope bedenkelijk. ‘Er is zoveel te doen op een ranch. Drie weken zijn voorbij voor je het weet.’

‘Ik zal hard werken, mrs. Stanhope,’ antwoordde Dick, terwijl hij een gezicht trok als een schooljongen, die belooft dat hij goed zijn best zal doen. ‘Lopen de zaken tegen, dan kom ik de dag vóór uw komst in paniek hierheen om te vragen of Ann me wil helpen. Dat beloof ik...’ Weer wierp hij een plagerige blik op Ann, die zich bijna verslikte en het liefst onder de tafel gekropen was.

Arendsoog grinnikte. ‘Afgesproken, Dick. Vandaag over drie weken. We zullen er zijn!’

En nu was het dan zover. Voor Ann waren de drie weken voorbij gekrópen. Ze was vaak prikkelbaar en ongedurig geweest en het sprak bijna vanzelf, dat haar broer haar vaak geplaagd had. Elke zinspeling op een ‘mogelijke verliefdheid’ was door haar echter kattig van de hand gewezen. ‘Mag een

mens iemand niet gewoon aardig vinden?’ had ze een keer bijna gesnauwd.

‘Natuurlijk wel!’ had Arendsoog haar geantwoord. ‘Ik begrijp alleen niet waarom je bij het afleggen van zo’n plechtige verklaring zulke rode oren moet krijgen...’

‘Stik!’ had Ann kort gereageerd en nijdig was ze de kamer uitgelopen.

Het tweewielige rijtuigje hobbelde de laatste vrij lage heuvel op.

‘Daar is het!’ riep Ann op een toon alsof ze de ranch voor het eerst in haar leven zag. Met de leidsels tikte ze even op de rug van het paard, dat onmiddellijk in draf overging.

‘Niet zo hard, Ann!’ riep mrs. Stanhope angstig.

Haar dochter scheen het niet te horen. Haar gezicht was één brede lach, terwijl het rijtuigje met een toch wel vrij grote snelheid de helling afrolde.

Arendsoog keek Witte Veder veelbetekenend aan. Er gleed een nauwelijks zichtbare glimlach over het gezicht van de Indiaan. Als bij afspraak zetten onze vrienden hun rijdieren nu ook aan en in een mum van tijd reden zij naast het paard dat het rijtuig trok.

‘Rustig aan, Ann!’ riep Arendsoog. ‘Dick zal echt niet weglopen...’ Hij zweeg abrupt, rukte de leidsels bijna uit Anns handen en hield het paard in. Lightfeet, Arendsoogs trouwe paard, had geen commando nodig. Gelijktijdig met het rijtuigje kwam ook hij tot stilstand.

‘Wat is er Bob? Waarom...’

Arendsoog wees slechts in de richting van de ranch, die vroeger van de Langdons was geweest.

In een razende galop verlieten vijf ruiters het erf en verdwenen in noordelijke richting.

Op zich was dit natuurlijk een volkomen normaal tafereel, maar er was iets dat Arendsoog het gevoel gaf of zijn nek-haren overeind gingen staan. Was het de haast waarmee de onbekenden ervandoor gingen? Was het het feit, dat Dick

Williams, die naar eigen zeggen geen vrienden en bekenden behalve de Stanhopes in deze streek had, nu plotseling wel bezoek kreeg? Of was het meer een soort zesde zintuig, dat onze vriend waarschuwde?

‘Volg ons rustig!’ riep Arendsoog tegen zijn zuster. En tegen Witte Veder, die zijn rijdier ook had ingehouden, vervolgde hij: ‘Wij gaan vooruit!’ Hij klopte Lightfeet even op de hals en het schitterende dier dook bijna de heuvel af. In slechts enkele seconden lag het al op topsnelheid. Witte Veder's paard bleef vele meters achter. Arendsoog gunde zich geen tijd om naar het hek te rijden, dat toegang gaf tot het erf, maar reed recht op de omheining af. Met een sierlijke sprong, die hem geen zichtbare inspanning kostte, vloog Lightfeet eroverheen. Nog voor zijn paard geheel tot stilstand was gekomen, slingerde onze vriend zich uit het zadel.

Dick Williams kwam hem niet tegemoet, hoewel het prachtige zwarte paard van de man naast het ranchgebouw liep te grazen. Een vreemd, bijna angstig voor gevoel maakte zich van onze vriend meester. Witte Veder had zijn paard inmiddels naast Lightfeet tot stilstand gebracht en terwijl Arendsoog het ranchgebouw binnenholde, volgde de Indiaan hem op de hielen.

Uit het veld geslagen bleven de twee vrienden in het midden van het woonvertrek staan. De kamer was één grote puinhoop. Kasten waren leeggehaald, meubels in elkaar getrapt, de bekleding aan flarden gesneden en getrokken, schilderijen van de muren gerukt...

‘Dáár!’ siste Witte Veder, terwijl hij naar de uiterste hoek van de kamer sprintte.

Onder de bank, die eens de trots was geweest van mrs. Langdon, lag het roerloze lichaam van een man. De vrij grote bank onttrok hem bijna volledig aan het oog en slechts een klein gedeelte van zijn laarzen was zichtbaar.

Op het moment, dat Arendsoog en Witte Veder de bank met vereende krachten wegtrokken, kwam het rijtuigje het erf oprijden.

Arendsoog lag al op zijn knieën naast het roerloze lichaam van Dick Williams. De onbekenden hadden hem goed te pakken gehad. Een vluchtig onderzoek bracht een tiental blauwe plekken en schaafwonden aan het licht. Het meest opvallende – en ook datgene waar Arendsoog zich de meeste zorgen om maakte – was een grote wond ongeveer twee centimeter boven het linkeroog van Dick. Er sijpelde nog steeds bloed uit, dat een helrood spoor langs de zijkant van zijn hoofd trok.

‘Mij geloven hij niets gebroken hebben,’ zei Witte Veder, wiens kundige handen schouders, armen en benen van Dick Williams onderzocht hadden.

‘Laten we hem op de bank leggen,’ stelde Arendsoog voor.

Voorzichtig tilden ze de bewusteloze op. Op dat ogenblik verschenen mrs. Stanhope en haar dochter in de kamer.

Ann slaakte een doordringende gil en holde naar de gewonde man toe. Haar moeder bleef geschrokken in de deuropening staan en sloeg de handen voor de mond.

‘Wat is er gebeurd, Bob? Wat heeft hij? Hij is toch niet dood?’ De vragen ratelden als een salvo van gewerschoten door het vertrek.

‘Rustig, zus,’ probeerde Arendsoog haar te kalmeren. ‘Het lijkt allemaal nogal mee te vallen. Hij heeft een flinke klap op zijn hoofd gehad en is bewusteloos. Meer kan ik in dit stadium ook niet zeggen. We moeten eerst die wond schoonmaken. Zorg jij voor water.’

Ann was blij dat ze iets kon doen en rende naar de keuken. Korte tijd later kwam ze met een grote kom de kamer weer binnen. Haar moeder was intussen ook al in actie gekomen. Ze had een laken uit de slaapkamer gehaald en trok daar nu lange repen van.

Na een kwartier had Arendsoog de wond zo goed en zo kwaad als mogelijk was gereinigd. Witte Veder had het ranchgebouw verlaten om wat kruiden te zoeken, wat in dit vroege voorjaar een bijna onmogelijke opgave was. De meeste planten waren er nog maar net in geslaagd de bodem open

te breken op zoek naar het levenbrengende zonlicht. Toch had de Indiaan enkele bladeren van een heester in de hand, toen hij in het ranchgebouw terugkeerde.

‘Zijn niet veel,’ verontschuldigde hij zich. ‘Maar zij voorkomen ontsteking.’

‘Dat is een heel belangrijk ding!’ zei Arendsoog. Hij keek toe, terwijl zijn vriend de bladeren als het ware ‘uitwong’ boven, de wond. Er vielen slechts enkele druppels vocht uit.

‘Zijn voldoende,’ wist Witte Veder echter zeker.

‘Mooi zo!’ Arendsoog pakte het verband aan, dat zijn moeder al gevouwen had. Weinige minuten later werd een groot deel van Dicks hoofd door een wit verband bedekt.

Hun nieuwe buurman was nog steeds bewusteloos en dat was iets, dat Arendsoog nogal verontrustte. Hij liep door het vertrek en bleef in de deuropening staan. In gedachten verzonken staarde hij in noordelijke richting, alsof hij verwachtte de vijf overvallers nog te kunnen zien. Zeker tien minuten stond hij daar, terwijl de anderen neerstaarden op de roerloze Dick Williams.

‘Hij kan hier niet blijven!’ zei Arendsoog dan resoluut, terwijl hij zich omdraaide. ‘En ten tweede heeft hij zo snel mogelijk doktershulp nodig. Wij hebben niet meer dan een soort eerste hulp kunnen toepassen.’

‘Ik blijf wel bij hem,’ bood Ann spontaan aan.

‘Geen sprake van! Veronderstel, dat die kerels terugkomen. Het is duidelijk, dat ze ervandoor zijn gegaan omdat ze ons hoorden of zagen aankomen.’

‘Zal ik dan naar Dorwan rijden? Op Lightfeet haal ik dat gemakkelijk binnen...’

‘Nee!’ onderbrak haar broer haar. ‘Als Doc Harrison eindelijk hier is, is het al donker. Ik ben er zeker van, dat hij dan zal beslissen om Dick mee te nemen naar Dorwan òf hem hier te laten onder onze hoede.’

‘Kunnen we hem niet naar de S-ranch vervoeren. We hebben plaats genoeg en Ann en ik kunnen hem de verzorging geven, die hij nodig heeft,’ stelde mrs. Stanhope voor.

‘En dat was nu precies waar ik aan dacht, moeder,’ zei haar zoon glimlachend. ‘Het probleem is alleen: hóé krijgen we hem op de S-ranch? Het lijkt me niet verstandig om hem, in de toestand waarin hij verkeert, op een paard te binden. En de buggy (tweewielig rijtuigje) is te klein.’

Op dat moment kwam Witte Veder het ranchgebouw weer binnen. Niemand had hem horen of zien weggaan. ‘Platte wagen van Langdons staan in schuur,’ zei hij kort.

Arendsoog verbaasde zich er in het geheel niet over, dat zijn Indiaanse vriend niet alleen zijn gedachten geraden had, maar ook al had onderkend welk probleem zich zou voordoen.

‘Dáár ligt de oplossing!’ riep Arendsoog verheugd uit. ‘Het enige dat we nu nog moeten doen is een soort brancard maken, die we met touwen aan de opstaande kanten van de wagen bevestigen. Op die manier kan Dick veilig en zonder al te veel schokken over het oneffen terrein vervoerd worden! Kom aan, allemaal, laten we aan het werk gaan..’

Mrs. Stanhope stak een hand op. ‘Ik heb een nog beter idee... Waarom laatje ons dat zwevende bed niet maken? jij kunt intussen op weg gaan naar Dorwan. Tegen de tijd, dat wij klaar zijn, heb jij er al een flink aantal mijlen opzitten.’

‘Maar..’

‘Niets te maren,’ viel zijn moeder hem bijna streng in de rede. ‘Die kerels komen echt niet terug zolang wij hier zijn. Een kind begrijpt nog wel, dat ze iets zochten. Vandaar dat alles overhoop gehaald is. En mochten ze onverhoopt toch eerder terugkeren, dan hebben we altijd Witte Veder nog om ons te verdedigen.’

‘Vergeet in’ niet, moeder,’ protesteerde Ann. ‘Ik sta echt mijn mannetje wel als het nodig is!’

‘Zie je nu wel, Bob,’ vervolgde mrs. Stanhope, terwijl er een vage glimlach rond haar lippen speelde. ‘Je hoeft je nergens zorgen over te maken. Wij zorgen voor het vervoer. Hoe eerder Doc Harrison op de S-ranch is, des te beter is het. Ik rijd de buggy, Ann de wagen met Dick en Witte Veder bege-

leidt ons. Het paard van Dick kan de platte wagen trekken!’

Arendsoog keek naar zijn moeder, die bijna strijdvaardig – de armen gevouwen als een strenge onderwijzeres – in het midden van de woonkamer stond. ‘Ik kan er niets tegenin brengen,’ gaf hij dan met een zucht toe. ‘Tijd is op dit moment inderdaad erg kostbaar.’

‘Treuzel dan niet!’ lachte zijn moeder. ‘Weg wezen!’